

DÅPSGUDSTJENESTE MED KONFIRMANTPRESENTASJON

Siste søndag i kirkeåret

Fjellhamar kirke 21. november 2010

Hebreerbrevet 3,12-14

PREKEN

1. PRISON BREAK

Var dere akkurat for unge til å følge med på Prison break for et par år siden? Håper egentlig det for det var en litt vel tøff serie for dere da, tenker jeg. Sønnen min så den etter hvert og han er et år eldre. Jeg likte det ikke helt men sånn ble det. Men jeg fulgte da også en del på serien. Og den var skikkelig spennende. Michaels bror, Lincoln, ble feilaktig dømt for en forbrytelse og satt i et beryktet fengsel, og Michael lager en plan for en flukt hvor han selv må bli fange først. Så vokser det til militære hemmeligheter, korrupte politikere, og internasjonale handler med store penger i bildet. Og selvsagt trusler om å drepe noens nære familiemedlemmer. Og i tillegg til mange heftige planer med tilhørende avanserte og utrolige aksjoner, flukter, innbrudd og kamper så lå ofte mye av dramaet i hvem man kunne stole på. Det skjedde stadig at folk skifte side enten fordi ble lovet masse penger eller for å redde livet til barnet sitt. Eller fordi de skulle infiltrere fienden. Da ble deres lojalitet gjerne sjekket hvor de måtte gjøre nokså fæle ting mot den siden de kom fra. Selv brødrene Michael og ... kom i sånne situasjoner hvor den ene var tvunget over eller skulle infiltrere og hvor teamet som var igjen etter hvert ble veldig usikker på hvilken side han var på. Kan vi stole på at han vil redde oss, ikke falle oss i ryggen og stikke av med alt alene. Kan vi stole på at Michael holder fast på det løftet han ga fra starten av? Holder han ut? Eller har tortur og trusler, løfter om penger knekt han?

2. BIBELTEKSTEN

Da skal vi høre dagens bibeltekst, som står i Hebreerbrevet kap 3:

¹² Brødre, se til at ikke noen av dere har et ondt og vantro hjerte, så han faller fra den levende Gud. ¹³ Dere skal oppmuntre hverandre hver dag, så lenge det heter «i dag», for at ingen av dere skal la seg bedra av synden og bli forherdet. ¹⁴ Vi har jo fått del i Kristus. Vi må bare helt til slutt holde fast ved det grunnlag vi hadde i den første tid.

Disse ordene er skrevet eller talt inn i en situasjon som ikke er helt ulik dramaet i Prison Break. Ikke så action-preget men kristne ble tidvis hardt forfulgt med turtur og drap. Hvem kan jeg stole på? Holder teamet sammen? Hopper noen av? Bytter noen side? Tyster de på oss andre? Ordene i Hebreerbrevet ble sagt til andre eller kanskje tredje generasjons jødekristne. Det vil si jøder som hadde skiftet fra jødedommen og til kristen tro. Kanskje rundt 50 år etter at Jesus døde. Den første spenningen med den nye troen har lagt seg litt. Hverdagen er kommet. Og den litt glødende forventningen om at Jesus snart kommer igjen begynner å få litt slitasje. Motstanden og forfølgelsen for å ha tatt denne nye troen blir ikke mindre, og motet er dalende. De står i fare for å gli bort fra troen.

Da er det som om Hebreerbrevets forfatter samler gjengen til en pep-talk. Et teammøte. Man lurte nemlig på om Hebreerbrevet egentlig er en preken som ble skrevet ned. Bror, søster, hold fast! Ikke fall fra den levende Gud. Ikke la hjertet ditt mistet tro og håp. La ikke motstanderne våre bedra deg og

forherde hjertet ditt. Vi må oppmuntre hverandre hver dag. Husk på Jesus, vår bror, vi er døpt inn i hans familie. Vi må bare holde fast. Helt til slutt. Kom igjen!

Akkurat som tro på mange måter er noe vi gjør sammen så er heller ikke det å gli bort fra troen en privat sak. Vi er et team sammen i tro, og vi er et team sammen med å holde fast på troen også i de vanskelige dagene. Kirken er et digert team av folk som tror sammen og som kjemper sammen i livets mange opp- og nedturer for å bevare troen og håpet. Vi skal bry oss om hverandre og vi trenger hverandre. Brødre, og søstre, se til hverandre!

3. Å TRO I 2010

Det er drama i dag også. I 2010. Mennesker lurer i dag også på hva de skal tro. Og hvem de kan stole på? Det er mye mellom himmel og jord som vi ikke skjønner. Blant annet Snåsamannen. Og i tillegg til alt vi kan undres over i livet så har vi døden. Det eneste sikre vi kan si om livet er at vi overlever ikke. Så hva skal vi tro? Om liv? Om død? Om evighet? Om rett og galt? Om Jesus er en levende kraft i dag? Full av kjærlighet, nåde og sannhet? Hvem kan jeg stole på? Hva kan jeg holde fast på?

Dåpsbarna og dere konfirmanter er på mange måter i samme båt. Dåpen gir del i Guds kjærlighet og tilgivelse, vi blir med i Guds familie, vi får Jesus som bror og Gud som Far. Og et viktig poeng med dåpen er å leve i den familien videre. Å bli kjent med det man er døpt til. Konfirmasjon handler om nettopp det å bli kjent med det dere en gang ble døpt til. Den hvite dåpskjolen er jo altfor stor. Det er jo ingen som går med kjoler som er dobbeltså lang som seg selv. Jeg er 160 cm lang. OK. Da har vi en kjole her som er 3, 20 cm. Den passer helt perfekt! Nei, den alt for store dåpskjolen symboliserer at dåpsbarna skal vokse i den og med den. Å vokse i troen og familien man er døpt inn i. Og det er ikke helt tilfeldig at når dere konfirmanter avslutter konfirmasjonstida så gjør dere det i en hvit kappe. Som passer sånn noenlunde.

Og nå særlig til dere konfirmanter. Som Espen allerede utfordret dere på i første timen. Bruk den unike muligheten konfirmasjonstida er til å finne ut av dette med kristen tro. Dere får sannsynligvis aldri en bedre sjanse til å komme på innsiden av hva kristen tro er. Gjennom opplæringen dere vil få, men ikke minst gjennom møtet med kristne ungdommer som er med på leir og som dere treffer onsdager på Kjelleren. Ja, jeg vil med dagens ord si det sterkere. Hold fast på det grunnlag som ble lagt i dere den første tid. I dåpen. Jeg ønsker for dere at dere skal oppleve at Gud er en levende Gud. At Jesus er i blant oss med styrke til dagene, med kjærlighet og tilgivelse. At Den Hellige Ånd vil bo i ditt hjerte og være med deg hver eneste dag. Visjonen til menigheten vår er "Levende tro og varme fellesskap". Det er det vi drømmer om at alle som kommer i kontakt med Fjellhamar menighet skal oppleve. I kirken eller andre steder. Selvsagt er vi som går her langt fra perfekte og vil gi mer blandet inntrykk. Men Jesus er den samme. Han kan du stole på, han kan du ha tillit til. Han skifter ikke side. På han biter ikke verken tortur, pengebeløp eller trusler. Han blir hos deg. I liv og død.

Men la meg også oppmuntre dere foreldre og familie rundt både dåpsbarn og konfirmanter til å gripe dagen. Hva tror du på? Hvem har du tillit til? Hva gir mening? Dette er en ny mulighet til å tenke etter. Særlig har dere konfirmantforeldre noen muligheter. Dere kan bli med når den håpefulle skal gå på en av sine fem gudstjenester. Om dere ikke sitter ved siden av hverandre og holder hverandre i hånden så kan du jo sitte ned en time du også. Vi har dessuten akkurat avsluttet fire tirsdagstapas kvelder. Arbeidstittelen var konfirmantundervisning for voksne. Men det ble tirsdagstapas. Det er litt mat, litt undervisning/tanker om tro og samtale rundt. For folk som undrer seg om tro. Og de gjøres det mye også i 2010. Fire nye kvelder kommer til neste år også. For kanskje vil møte med kirka og Fjellhamar menighet i dag gi et annet bilde av hva kristen tro er enn hva du hadde med deg i bagasjen.

4. DERE SKAL OPPMUNTRE HVERANDRE

Ordene i Hebreerbrevet forteller oss at allerede fra de første kristne som var troen ingen enkel grei sak. Livet var sammensatt og det å tro var sammensatt. Det var opptur og nedturer for dem akkurat som det er i dag. Hva er det beste vi kan gjøre for å møte det? Det er teammøter. Pep-talks. Dere skal oppmuntre hverandre hver dag, sto det i Hebreerbrevet. Hvilket jeg vel egentlig driver med nå. Skal vi holde fast på troen trenger vi hverandre og vi trenger oppmuntring. De to tingene henger ofte sammen. Hverandre og oppmuntring. Visst kan vi oppmuntre oss selv, men det har sine klare begrensninger. Å, så hyggelig det var å se meg. Whaw! For en stilig bukse jeg har! Niks, oppmuntring og hverandre er det mye mer fart i. Og da må vi møtes.

Søndag er kirkedag. Jeg tror ikke det bare gjelder og er viktig for de som har valgt kristen tro og vil være med på ukas pep-talk. Jeg tror det gjelder for alle døpte og egentlig også ikke-døpte. Jeg tror en time i kirka, gjør godt for mye. Det gir mer kvalitet til livet enn en time til på et senter eller foran TV'n eller Facebook. I helga skal vi ofte nå mye. Vi trenger å shoppe, det er aktiviteter, vi vil underholdes, trene kanskje og så vil vi slappe av, alene og sammen med familie og venner. Gå en tur kanskje. Jeg kjenner tidspresset så det holder sjøl. Men en time til ettertanke, litt stillhet, lystenning, lytte til tekster, salmer og bønner om å leve, tro, kjempe, om håp og kjærlighet. Høre pep-talk om livets store spørsmål. Reflektere over en ny uke som har feid av gårde og en ny uke som ligger foran.

Dette ble jo et skikkelig PR-stunt for kirka og gudstjenesten. Skulle jo nesten tro jeg fikk betalt for det.

Men jeg tror det. Mennesker på Lørenskog i 2010 trenger søndagen til hvile, adspredelse, godt lag med familie og venner, og som kirkedag. Om ikke hver søndag selv om det ikke er noe minus, så jevnlig. Om troen er avklart eller undrende. Det er tidvis en kamp å holde fokus i alt som skjer. Og holde følge på det indre plan med alt som skjer på det ytre. Da er en time i kirka god å ha. Det gjør livet godt. Og det gjør troen godt.